

Gezichten op polaroids

U komt uit een tijd dat vrienden aan de liefde stierven en uw vingers slechts de palm van uw eigen hand durfden strelen. Daarom overleefde u, niet de gezichten op polaroids.

U herkent ze ook steeds minder, de gezichten op polaroids.

Een dozijn foto's die een eigen thuis vonden achter het venster van een giro-envelop.

Kleuren vervagen naar wit, gezichten verdwijnen, zo ook het slierthaar, de snorren, de rode T-shirts.

Soms herkent u achtergrond en moment: het langgerekte park tijdens een zomerse hittegolf met sigaretten en wiet.

U treurt, zegt u, om wie u nooit hebt kunnen zijn terzelfder tijd weigert steeds vaker uw geheugen de namen te vangen van de gezichten op polaroids.

Wie waren zij naast u in het Vondelgras?

Arm om arm, u ernaast. 'Heb ons lief', zei die ene.

Zijn hand reikte naar de huid van hals en wang,

terzelfder tijd uw kleine terugdeinzen

in luttele seconden. Nooit vastgelegd.

Eric de Rooij

